

HET SPLITKIND

Een toneelspel in twee delen

door

LUT MORTELMANS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET SPLITKIND** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **LUT MORTELMANS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2026/0220/029
ISBN 9789038518572

Copyright: © 2026 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 6 heren + figuratie)

JEF, violist, met een hoek af, manipulatief, angstig, neuroot

ELENA, vrouwelijke vrouw, ziekelijk, constructief van inborst

CHRISTIAN TETZL, violist, ernstig, ijverig, ambitieus, vriendelijk

ANNETTE, lief, tender, artistiek, talent als zangeres, gevoelig

PHILIPPE BEERENS, zakenman, goedgehartig

ALEXANDRA, lief, artistiek, onderdanig, intelligent

PETER, mysterieus, dominant, arrogant, intelligent

ALEXIS NIKASI, geslepen, antipathiek

KARL MEYER, gefrustreerd danser, gevoelig, slank,

2 AGENTEN, 2 mannen of 1 man en 1 vrouw

KELNER

PITCHLINE

In de tot filmscenario bewerkte roman 'Njetotsjka Njezvanova' van F.M.Dostojevski, zien we hoe een kunstenaar met dezelfde persoonlijkheidsstoornis als Donald Trump, het Dunning- Kruger-syndroom, zijn dochter manipuleert als het tot een breuk komt met zijn vrouw. We zien hoe die dochter haar verscheurd gevoel tracht op te lossen, en haar psychologische schade weet om te buigen tot haar reconstructie via de kunst.

Deze roman is ooit verfilmd geweest door Benoît Jacquot.

Het toneelstuk, een bewerking van de roman "De verstotene" van Dostojevski, in vertaling van Dick Peet. Originele titel: "Netotsjka Njezvanova".

Met dank aan Anton Segers, dramaturg, voor zijn advies.

EERSTE DEEL

(In het huis bij Jef en Elena. Midden in de nacht. De deur gaat open. Jef komt binnen. Hij is aangeschoten en lijkkbleek. Een kaars brandt nog. Hij gaat zitten. Hij verzinkt in gedachten. Zijn hoofd hangt op zijn borst. Doodse stilte. Annette (als meisje van een jaar of tien) en haar moeder Elena liggen in bed. Annette is wakker maar durft geen vin te verroeren. Jef staat op, blijft staan alsof hij over iets een besluit moet nemen. Hij loopt op het bed van Elena toe. Zij ligt er in te slapen. Hij luistert of ze nog ademt. Dan gaat hij naar zijn vioolkoffer, doet ze open. Hij kijkt om zich heen. Hij loopt naar de deur, doet ze op slot. Hij grijpt achter een kast of een ander verdoken hoekje naar een open fles wijn, bekijkt de fles, kijkt naar Elena, schenkt een glas vol en drinkt het uit. Hij grijpt weer naar zijn viool maar laat ze in vertwijfeling weer liggen. Annette ligt al die tijd wakker, verstijfd van angst. Hij loopt naar het bed van Elena. Annette sluit snel de ogen. Jef luistert weer of Elena ademt. Dan betast hij haar gelaat en legt zijn hoofd tegen het hare. Na een tijdje komt hij overeind, een lichte glimlach op zijn gelaat. Hij dekt langzaam Elena toe, het hoofd ook. Hij loopt weer naar de tafel, drinkt nog wijn. Hij huivert. Hij neemt de viool, begint te spelen. De klanken volgen bruusk op elkaar. Voortdurend houdt hij op met spelen als probeerde hij zich iets te herinneren. Dan met een verwrongen, smartelijk gezicht slaat hij met een wanhopig gebaar zijn strijkstok op de viool. Hij speelt weer een impro die klinkt als een soort brullen, huilen, schreeuwen van een mens, een waanzinnig stuk wanhopige klanken, zijn viool martelend. Annette loopt op hem toe met een angstige kreet en slaat haar armen om haar papa. Hij schrikt en geeft een gil. Ongeveer een minuut lang staat Jef onthutst te kijken. Hij trilt over zijn hele lijf.)

ANNETTE: Papaatje!

JEF: Jij bent wakker! *(wil Annette optillen maar wankelt)*

ANNETTE: Alsjeblieft, papa, maak me niet bang. Ik ben bang.

(Jef zet haar terug op de vloer. Hij kijkt haar langdurig strak in het gezicht aan. Plots treft hem een andere angstwekkende gedachte.)

Papa! Kijk me niet zo aan.

JEF: Alles is afgelopen. Laten we hier weggaan, laten we rennen, kom!

(Jef begint druk heen en weer te lopen. Hij scharrelt wat kleren bij elkaar. Annette doet dat ook.)

Heb je alles? Is alles klaar? Snel! Snel!

(draait de sleutel van de deur om, loopt terug naar de kast, neemt wat geld uit de lade en geeft het aan Annette.)

Verlies het niet!

(Ze begeven zich naar de deur.)

ANNETTE: Papa! en mama dan? Wat is er met mama?

(Jef weent. Hij pakt Annette bij de hand en leidt haar tot bij het bed. Hij slaat de deken op. Annette ziet nu duidelijk dat Elena dood is. Annette stort zich op haar dode moeder.)

JEF: Neem afscheid van haar. *(Hij fluistert iets onverstaanbaars.)* Dat heb ik niet gedaan, Annetje! Ik ben onschuldig. Onthou dat. God zij geloofd. Alles is nu voorbij. Het is hoog tijd. Laten we gaan.

(Jef pakt Annette bij de arm, graait zijn viool nog mee en haast zich naar buiten. Op straat rent Jef zo hard dat Annette hem niet kan volgen.)

ANNETTE: Papa! Papa! Waarom hebben we mama daar laten liggen? We hebben haar in de steek gelaten. Laten we terug naar huis gaan. Laten we een dokter halen.

JEF: *(blijft staan)* Ja! Ja! Dat moet gebeuren. We moeten naar mama. Ga naar haar toe, Annetje, ga jij, wees maar niet bang, roep iemand bij haar, en kom dan weer bij me. Ga jij alleen dan zal ik hier op je wachten...

(Annette gaat op weg. Na een eindje kijkt ze om en ziet dat Jef weg vlucht. Ze schreeuwt zo hard als ze kan en vliegt achter hem aan in wilde angst. Hij begint te rennen.)

ANNETTE: Papa! niet bang zijn. Ik wil je nog een kus geven. Ik zal terug gaan naar mama. Nog een kusje, papa!

(Jef verdwijnt uit het zicht. De krachten van Annette nemen af. Ze huilt en valt neer. Twee agenten komen langslopen, gealarmeerd door het geschreeuw. Zij ondersteunen Annette.)

AGENT 1: Wat is er gebeurd, meisje?

ANNETTE: Papa!

AGENT 2: Wat is jouw naam?

ANNETTE: Annette.

AGENT 2: Hoe nog?

ANNETTE: Ivanova.

AGENT 1: Waar is jouw papa dan?

ANNETTE: Ik wil naar Christian.

AGENT 1: Wie is Christian?

ANNETTE: Hij is de beste vriend van mijn papa.

AGENT 2: En waar is jouw papa dan?

ANNETTE: Hij liep weg. Hij liet mij hier achter. Hij is gevlucht. Mama ligt dood in bed.

(De agenten bekijken elkaar.)

AGENT 1: Wat is jouw adres?

ANNETTE: Neen! Ik wil niet naar huis!

AGENT 2: Waar woont die Christian?

(Ze gaan al op weg.)

ANNETTE: In de Keizerstraat.

AGENT 1: Weet je het huisnummer?

ANNETTE: Weet ik niet... Ik ken het huis wel.

(De agenten en Annette gaan aanbellen bij Christian. Christian opent de deur. Hij schrikt als hij de drie ziet staan. Annette valt in zijn armen en weent.)

CHRISTIAN: Wat is er gebeurd?

AGENT 2: Het meisje zegt dat haar papa is weggelopen en haar op straat heeft achtergelaten. Ze kon hem niet volgen, vertelt ze. Hij is verdwenen.

CHRISTIAN: We zullen afwachten. Misschien verschijnt hij morgenochtend wel

AGENT 1: We zullen hem opsporen. Zijn naam? Persoonsbeschrijving?

CHRISTIAN: Jef Ivanov. Hij is mager, grijze haren, loopt meestal gekleed in... Maar we moeten dringend de moeder van het kind verwittigen.

ANNETTE: Mama is dood!

CHRISTIAN: Wat?!

AGENT 2: We zullen daar langs gaan. Wat is het adres alstublieft?

CHRISTIAN: *(geschokt en ontdaan)* Wat is er gebeurd? Euh... ja zeker...ze wonen in de wijk Zevenbergen, in de euh...Hoogstraat 8.

ANNETTE: Ik wil hier blijven Christian!

CHRISTIAN: Dat zal het beste zijn *tegen agenten*. Er is verder geen familie.

AGENT 2: Bent u bereid het kind op te vangen deze nacht?

CHRISTIAN: Natuurlijk. Ik ben de beste vriend van haar papa.

AGENT 1: We houden u op de hoogte. Tot morgen. Goede nacht.

CHRISTIAN: Kom binnen, Annetje. Kom, liefje, hier ben je veilig. *(hij neemt haar jas en tas.)*

ANNETTE: Mama!... papa! *(ze weent)*

(Fade-out – Muziek.)

(Het is nacht in het huis van Christian. Annette ligt in bed en slaapt. Naast haar bed staat een tasje met spullen. Annette schrikt wakker. Ze gaat rechtop in haar bed zitten en staart met grote ogen voor zich uit.)

(Droom op scherm weergegeven in overvloeiende beelden.)

(Annette droomt dat Elena, haar mama, op haar sterfbed ligt. Ze sterft. Annette ziet haar mama, omgeven door groen licht, die zegt: "Ik wacht op je". Annette loopt ervan weg.)

(Er wordt gebeld. Christian komt op in pyjama en vliegt naar de voordeur. Het is een agent.)

AGENT: Dag mijnheer. Excuseer voor dit late uur maar Jef Ivanov is gevonden, dat is dan een beetje goed nieuws, maar hij was in verwarde toestand. Hij kon zijn eigen naam niet goed meer zeggen. Hij bleef aldoor de naam "Annette" herhalen. Dat is toch de naam van het meisje, niet? De man is opgenomen in een instelling voor geestelijke zorg. *(geeft Jef's viool af)* Mag ik zijn instrument aan u geven?

CHRISTIAN: Ach, arme Jef, hij was al jaren mijn beste vriend...

AGENT: De collega's hebben vaststellingen gedaan bij de moeder en bevestigen haar dood. Het zal nu de jeugdrechter zijn die zal beslissen wat er met het meisje moet gebeuren. Kan ze even bij u blijven?

CHRISTIAN: Zeker, zeker, ik zorg voor haar, in afwachting van een duurzame oplossing. Ik ga vaak op tournee en moet veel reizen, dus ik kan niet permanent voor haar zorgen.

AGENT: Prima, dank u. We houden contact. Dag Mijnheer Tetzl.

(Annette is bij hem komen staan.)

CHRISTIAN: Men heeft papa gevonden. Hij is opgenomen in een kliniek. Daar is hij veilig. Hij wordt goed verzorgd.

ANNETTE: En mama?

(Christian buigt het hoofd en barst in snikken uit. Hij neemt Annette vast.)

(Fade-out.)

(In het huis van Peter en Alexandra, vrienden van zowel Jef als van Christian. Peter Sanders is alleen op de scène en ijsbeert wat met de handen op de rug. Hij draagt een bril met groene glazen. Na enkele seconden hoort men de voordeur opengaan in de hal. Alexandra Michielsens, echtgenote van Peter, opent de voordeur. Christian en Annette komen binnen. Annette, een meisje van 15, draagt een viool. Christian draagt de tas met wat persoonlijke spullen van Annette.)

ALEXANDRA: Ah, daar zijn jullie. Ik ben blij jullie te zien! Kom binnen. Jij bent dus Annette? Hartelijk welkom, Annette! *(Ze omarmt het meisje hartelijk. Ze kust Christian.)*

CHRISTIAN: Hallo, Alexandra. Hoe gaat het?

ALEXANDRA: Goed, maar een beetje gespannen, dat kan je je voorstellen, hé? Zetten jullie de bagage maar neer, dan dragen we die straks naar boven, hé Annette, dan laat ik jouw kamer zien.

(Annette en Christian zetten hun bagage neer.)

Mag ik jullie jassen aan de kapstok hangen?

(Christian doet zijn jas uit.)

(tegen Annette) Doe je je jas niet uit?

ANNETTE: *(verlegen)* Neen.

ALEXANDRA: O, heb je het koud? Kom dan gauw binnen, hier is het warmer.

(Ze gaan allen binnen in het salon. Peter keert zich naar de genodigden, geeft een hand aan Christian en begroet Annette.)

PETER: Peter, aangename kennismaking. Dag Christian, alles goed?

CHRISTIAN: Goed, dank u. En met u?

PETER: Ja, een bijzondere dag, hé. Ik word vader. *(hij lacht met zijn eigen grap.)*

ALEXANDRA: Ja, Annette, we zijn allebei heel blij dat je bij ons komt wonen. We zullen alles doen om je tot rust te laten komen zodat je je thuis gaat voelen. Gaan jullie toch zitten. Annette, wil je thee?

ANNETTE: Ja, dank u.

ALEXANDRA: Christian, wil je graag thee of koffie?

CHRISTIAN: Koffie graag, zwart.

(Christian en Annette gaan zitten. Annette houdt haar jas aan. Alexandra overhandigt hun de dranken. Dan vraagt ze aan Peter.)

ALEXANDRA: Lieve!ing, thee of koffie?

PETER: Koffie, met suiker.

(Alexandra doet koffie in een kop, één schep suiker en vraagt dan aan Peter.)

ALEXANDRA: Nog?

PETER: Nog een halve lepel.

(Alexandra voegt suiker bij, ze roert in zijn kop koffie en overhandigt de kop aan Peter, die ietwat op afstand rechtop blijft staan tijdens de hele scène. Alexandra schenkt zichzelf thee, zet zich bij het gezelschap en zegt.)

ALEXANDRA: Jouw papa was ook violist, hé Annette?

ANNETTE: Ja, mevrouw.

ALEXANDRA: Alsjeblief, Annette, noem ons bij de naam, Alexandra en Peter!

(Annette knikt verlegen.)

CHRISTIAN: Haar papa en haar opa waren allebei musicus. Ze heeft ook haar papa's viool gekregen, want hij kan er nu toch niet op spelen.

ANNETTE: Ja, papa kon heel mooi viool spelen.

CHRISTIAN: Zijn lievelingscomponist was Bach. Ik ben ook een Bachfan. Bach was niet alleen organist, hij was ook een uitstekend violist. Daarom heeft hij ook zoveel sublieme werken voor viool en cello gecomponeerd.

ANNETTE: Er is zo een muziekstuk dat papa altijd speelde, van Bach, dat nog altijd in mijn hoofd speelt, dat zal er ook nooit uitgaan.

CHRISTIAN: O ja, de sonate nr.4 in C mineur, de Siciliano Largo. Dat was het liifstuk van Jef. Dat heb ik hem wel honderd keer horen spelen.

(Hij begint het muziekstuk te neuriën, Annette valt in, samen zingen ze, maar Christian houdt op en Annette zingt alleen verder. Alexandra loopt naar de piano, probeert de sonate op de piano te spelen en zegt dan over haar schouder.)

ALEXANDRA: Ik speel het zo maar uit het hoofd, ik heb er geen partituur van.

(Dan speelt ze een andere aria, die Annette kent. Annette gaat aan de piano staan en zingt de aria. Terwijl ze verder speelt zegt Alexandra over haar schouder.)

Wat een prachtige stem!

(Beiden raken in vervoering, Alexandra speelt verder weer een andere aria en Annette krijgt hoe langer plezier in het zingen. Alexandra laat bij ieder maat van haar begeleiding haar blij verrassing merken. Uiteindelijk zijn ze uitgezongen. Alexandra pakt beide handen van Annette vast, bekijkt haar met bewondering en zegt.)

Maar meisje toch! Jij hebt een wonder van een stem!

ANNETTE: Ja? Ik wist dat niet...

ALEXANDRA: Peter, wat vind je daarvan? We hebben een nachtegaal in huis nu.

(Peter knikt en zegt.)

PETER: Ze zou op zangles kunnen gaan.

CHRISTIAN: Ja, absoluut!

ALEXANDRA: Daar moeten we werk van maken, zo snel mogelijk.

CHRISTIAN: Ik zal een leraar voor haar zoeken. Morgen al!

ALEXANDRA: We gaan hier thuis samen muziek maken.

(Er heerst een feestelijke stemming. Christian kust Annette.)

CHRISTIAN: De muziek zit je in het bloed hé meisje! *(tegen Alexandra en Peter)* Haar papa, Jef, was ook zo getalenteerd! Hij was eigenlijk begonnen als klarinettist, in het orkest waar zijn vader violist was. Jef was toen vooraan in de twintig. Ik was toen nog niet bevriend met hem. Dat orkest "Phil's harmony" was opgericht door Philippe Beerens, een rijke industrieel, maar die het meest van al van muziek hield. Hij had de oprichting van dat orkest helemaal zelf gefinancierd. En op zekere dag verliet Jef het ouderlijk huis en Philippe Beerens nam hem op in zijn huis, stel je voor, ja dat was een goeie kerel, die Philippe Beerens. Die gaf ook geregeld hele sommen geld aan Jef.

ALEXANDRA: Zal ik jouw kamer eens tonen, Annette?

ANNETTE: Ja, is goed.

(Ze pakken de bagage en verdwijnen naar boven.)

PETER: Hoe gaat het nu met haar vader?

CHRISTIAN: Helemaal niet goed. Hij is opgenomen in een psychiatrisch instituut. Ik zal jullie het adres geven en dan zou het fijn zijn als jullie hem eens gaan bezoeken, zodra de verpleging oordeelt dat het kan en zodra Annette er klaar voor is.

PETER: In orde. Ondertussen zetten wij de adoptieaanvraag verder. Maar dat zal een lange procedure zijn. En niemand kan ons tot zo lang verbieden om Annette bij ons te laten logeren. Alexandra zal haar thuisonderwijs geven en dan gaat alles wel de goede richting uit.

CHRISTIAN: Goed. Maar weet je hoe het verder ging met Jef en zijn werkgever, Beerens?

PETER: Vertel.

CHRISTIAN: Het moet gezegd, Jef is vaak ondankbaar geweest tegenover Beerens. Wel ja, op zekere dag was Jef ook bij hem weggegaan. Niemand wist waar hij was. Vermist! Beerens schakelde de politie in maar Jef was spoorloos.

PETER: Toen zat dat orkest wel in de problemen zonder klarinettist!

CHRISTIAN: Zeer zeker. Maar enkele dagen later kreeg Beerens een brief uit Parijs van de beroemde violist Régis Devillée. Daarin stond te lezen dat hij een ontmoeting had gehad met Jef Ivanov in Parijs en dat diens "waarachtig talent als violist", als violist dus hé, "was opgevallen en dat het een schande was dat Jef Ivanov niet naar waarde werd geschat door zijn werkgever Beerens. "Dat Jef Ivanov zich ook in Parijs bevond en dat zij elkaar hadden leren kennen in hetzelfde hotel." Toen Beerens die brief had gelezen was hij natuurlijk met stomheid geslagen. Hij wist niet eens dat Jef viool speelde. Beerens reisde onmiddellijk af

naar Parijs om die Régis Devilée te ontmoeten.

PETER: Wat een onwaarschijnlijk verhaal. Daaruit blijkt toch dat Jef niet te vertrouwen was.

CHRISTIAN: Dat kan je wel zeggen. Maar Jef wist niet dat Beerens daar ook in dat hotel in Parijs was. En de volgende dag werd Jef geconfronteerd met Beerens. Die ontmoeting tussen Jef en Philippe Beerens was heel intens.

FLASHBACK

(Een hotel in Parijs. Het is avond. Beerens gaat zitten tegenover Jef.)

BEERENS: Zomaar verdwijnen zonder reden, zonder uitleg! Wat bezielt jou Jef? Waarom doe je zo iets? Hoe kan je mij zo iets aandoen na alles wat ik voor jou gedaan heb?

(Jef zwijgt.)

(droevig) Ik dacht dat wij vrienden waren...tegen een wildvreemde ga je je hart luchten, mij belasteren en mijn reputatie door het slijk halen. Wat een rotstreek, Jef! *(stilte)* Je hebt me nooit gezegd dat je viool kon spelen.

JEF: *(bitter)* Och, ja, waarvoor zou dat goed geweest zijn?! *(staat recht en steekt een sigaret op)* Heb je me ooit het gevoel gegeven dat je het goed vond wat ik speelde op de klarinet?

BEERENS: Voelde je je niet gewaardeerd?

JEF: De vraag stellen is ze beantwoorden... Net zoals mijn vader, die trok ooit eens de klarinet uit mijn mond en gooide ze in een hoek van de kamer...

(Beerens ondergaat de pijnlijke waarheid. Na een stilte.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze